

LBRIS

We know
books

ioana burghel

vis cu sandale roșii

Editura Paralela 45

- vis cu sandale roșii / 5
*** / 6
*** / 7
stare de necesitate / 8
*** / 9
cerul meu de zăpadă / 10
semn de nebunie / 11
s-a luminat / 12
*** / 13
inima mea? / 14
ore tulburi / 15
travaliu / 16
un alt somn / 17
singurătatea nu e o greșeală / 18
*** / 19
stare de urgență / 20
plimbare cu lesă / 21
*** / 22
despre mine / 23
zăpada aceasta sunt eu / 25
cu bilet de clasa I / 26
sub chiciură / 27
la fel de frumoasă / 28
primenirea / 29
mâinile mamei / 30
în tine a murit o femeie / 31
în pasul îngerului / 32
la vânătoare / 33
femeia de la capătul străzii / 34
miros de gutuie coaptă / 35
patria mea / 36
*** / 37
fără cânt / 38
cât întuneric căzuse! / 39
carnaj / 40
o altă închisoare / 41
plouă / 42

LIBRIS

nelimpeziri / 43
cu îngerul în brațe / 44
încă e vreme / 45
dincolo de privire / 46
dizgrație / 47
*** / 48
îndoiala / 49
fără memorie / 50
nu plânge / 51
nod în gât / 52

We know
books

în pereții de beton
liniștea despletește
amărăciunea -
niște degete de greieri degerați -
plâng și
contemplu asfințitul
doare mai puțin decât o rătăcire
hățiș de zâmbete sparte aerul
toarce sacadat și grav
ca un bolnav de tuberculoză
întind palmele
în durere
ca-ntr-un vis cu sandale roșii

hrănește șarpele din tine
nu-l lăsa să vâneze
umbrele
din marginea
lumii

avea soarele un fel al lui
de-a asfinți
pe uliță
câteodată
mi se face dor
câteodată
mi se face frică
lumea nu mai crede în sfinți
în noroi
se dezbracă de sens ca fetele de pe centura
marelui oraș
fără rafinament și
cu puțină tocmeală
Dumnezeu împușcă litere pentru
o realitate tălâmbă
peste toate
însă
singurul meu reper
va fi
acest soare cuminte
asfințind într-un fel al lui
străin de orice patimi
peste uliță

lumina răstoarnă rămășițele
apoi
vin niște umbre și
se rostogolesc
până când
se deschide un nou sezon
de vânătoare

setea emană câteva grade în plus
sub botul câinelui
e răcoare
azi
nimeni nu mai umblă în pielea sa
când am decretat starea de necesitate
tăcerea a învățat
să-și numere
oasele

prin dreptul ferestrei trece o femeie
cu brațele atârând sub greutatea sacoșelor
zâmbește larg
de la o ureche la alta
oamenii trec
întorc capul și
o privesc cu mirare
nu-i pasă!
continuă să meargă strivind
resturile de zăpadă rămase pe trotuar
zâmbește
în această dimineață
încătușată